

**Thiền Sư
Lương Sĩ Hằng**

Melbourne, 23 tháng 12 năm 1984

Hành Triển Khai Minh

Hành Triển Khai Minh

Melbourne, 23 tháng 12 năm 1984

... mong được sớm giải thoát.

Mọi người chúng ta đồng giữ nguyên ý giải thoát cho đến cùng, tu bổ sửa chữa những sự khiếm khuyết của chúng ta hàng ngày, và để kiểm điểm lại những sự sai lầm mà do nguyên ý của chúng ta đã nghĩ sai và hành sai. Thấy rõ con đường đi, mọi người phải trở về với sự thanh tịnh sẵn có, vun bồi ý chí bất khuất; luôn luôn giữ lấy phần sáng suốt sẵn có của chính mình, và vun bồi sự sáng suốt càng ngày càng cởi mở hơn, thanh tịnh hơn.

Chúng ta dụng trung tim bộ đầu hướng thượng, đồng thanh tương ứng, đồng khí tương cầu, một ý chí như

nhau, để đạt cho kỳ được luồng điện thanh thoát, nhàn hạ hòa hợp với cả Càn Khôn Vũ Trụ, thăng hoa không ngừng nghỉ trong chu trình tu học.

Các bạn đã cố gắng thực hiện cho kỳ được sau chuỗi ngày động loạn của nội tâm vì gia cang, vì xã hội, vì tuổi tác; trì chí khai triển cho kỳ được sự thanh tịnh mà tự bước qua mọi trở ngại hiện hữu. Trên đường tu học trở về nguồn cội, chúng ta đã ý thức rõ mọi tâm linh tại thế đều ta bà nơi tha hương cầu thực, sống mỗi ngày trong sự kích động và phản động, mưu tìm một lợi ích cho chính cá nhân. Nhưng vì giáng lâm xuống thế càng ngày càng ngu muội, cứ tìm lợi ích về của cải, tiền bạc, tranh đấu đủ chuyện.

Ngày hôm nay chúng ta ý thức được rồi, chúng ta giáng lâm xuống thế gian dự cuộc khảo thí của trường đời, và chúng ta phải nuôi dưỡng ý chí thanh tịnh mới vượt

qua mọi trở ngại có thể vầy xéo chơn tâm của chúng ta. Với cặp mắt phàm, với lỗ tai phàm, với miệng phàm, mũi phàm đều rước những sự động vào tâm. Nhiều khi chúng ta xem qua những hình ảnh, những việc làm, chúng ta mới biết một, không biết hai. Cho nên chúng ta tu để đạt thanh tịnh, để đạt tới nhất lý thông vạn lý minh, thì mắt xem cả hai chiều, thì lúc đó chúng ta không bị nhầm lẫn vì một lời nói, vì một hình ảnh.

Cho nên trong Vô Vi chúng ta đã được may mắn mà kết tập nhiều tài liệu trở về với chúng ta để, và chúng ta hiểu, thấy rõ rằng giới này nó đang phát triển thế nào? giới kia nó đang phát triển thế nào? Giới vô hình đang lo tu học thế nào, liên hệ với trần gian thế nào?

Chúng ta đã có tài liệu đầy đủ để cho mọi người giải trí và xem cái phương pháp thực hành của chúng ta,

có thể thanh lọc và thu thập được những tài liệu quý báu đó, và tự thực hành trở về với sự thanh tịnh và sáng suốt hay không.

Nguyên các bạn bước vào Pháp Lý Vô Vi, thì học vốn vẹn chánh thức chỉ có Soi Hồn, Pháp Luân, Thiên Định. Ba môn này mà cứ mãi mãi, tiến mãi mãi để giải tỏa trong cái định luật Sanh Trụ Hoại Diệt.

Đó! Sanh ra, nếu mà chúng ta không thông cảm và không thanh tịnh thì chúng ta vẫn động. Trụ hình mà chúng ta cũng thiếu thanh tịnh thì chúng ta không bao giờ có sự thông minh để ứng phó trong cái trường đời. Mà lúc bắt đầu diệt mà chúng ta động loạn thì chúng ta không có cơ hội để hồi sinh.

Cho nên sự cần thiết là sự thanh tịnh. Mà chúng ta đã ý thức được định luật Sanh Trụ Hoại Diệt, cộng với những tài liệu mà chúng ta thấy, mỗi mỗi mà chúng ta

thấy bất cứ một tài liệu của một vị nào xuất hiện, giáng lâm xuống thế gian qua cơ thể của một người bạn đạo nào, thì cái sự thành công sáng suốt của bên trên đi đến đâu chúng ta có thể lường xét được. Xuống đây xưng danh là Mẹ, xưng danh là Chúa, xưng danh là Phật, chúng ta chỉ biết rằng con người có thể tiếp thu sự thanh nhẹ của bên trên mà để hóa giải trong một sự đầm ấm thương yêu, hướng về như loại chung một nhà, cởi mở và dẫn tiến.

Chúng ta quý điều này! Vì mắt phạm hành chưa đúng mức, không thấy những vị đó là ai, thì chúng ta không nên thắc mắc, mà chúng ta thấy rằng cái pháp tu thiên này nó đã làm cho tôi được thanh tịnh, và tôi thấy rõ sự thành công của đối phương từ bất cứ cõi nào đến. Tôi vẫn ca tụng sự thành công đó mà khuyến khích cho tôi tự hành để trở về căn bản thành công của chính tôi. Thì mỗi mỗi hành động từ

ngoại cảnh, bất cứ tôn giáo nào tại thế gian cũng đều là quý báu, và khuyến khích tâm linh của hành giả Vô Vi phải ý thức rõ: Chúng ta từ cõi thế gian có thể vượt qua mọi cõi khác để trở về nguồn cõi thanh tịnh và sáng suốt.

Thì ngày hôm nay các bạn đang tu về phương thức nào? Pháp Soi Hồn, Pháp Luân Thường Chuyển và Thiên Định để làm gì? Để khứ trược lưu thanh, rất rõ ràng. Trước kia các bạn động loạn, chưa tu thiền, chưa thật sự đạt tới sự thanh tịnh thì các bạn thấy rằng tôi mong sao được những vị đó chuyển vào thân tôi và thuyết giảng những câu quý báu để khuyên đời và giúp đời.

Đó là lòng thành của các bạn muốn cứu độ chúng sanh. Nhưng ngày hôm nay các bạn tu về cái Pháp Lý Vô Vi, các bạn thấy rằng các bạn có khả năng làm cho các

bạn ôn định và sáng suốt trong cái phương hành của ba pháp: Soi Hôn, Pháp Luân, Thiên Định. Để giải ra được trước rồi thì các bạn lưu thanh, lúc đó các bạn mới hòa hợp bên trên. Cho nên người Vô Vi tu, ngồi xuống tưởng niệm một chút thì bộ đầu rút, là cái gì?

Các bạn thấy các bạn đã tự giải được rồi. Và rút lên đó là sẽ trở về với ngắn gọn, nhẹ nhàng, thẳng hoa, cởi mở, sáng suốt. Con đường đi rất minh chánh nhưng mà chúng ta không có đả phá bất cứ một lý do nào, từ đâu đến. Đâu đâu cũng đến giáo dục chúng ta và cho chúng ta có cơ hội tiến hóa, vì chúng ta có sẵn cái pháp.

Những nơi khác không có pháp thì bị lung lạc bởi ngoại cảnh. Người có pháp không có sự lung lạc đó. Vì chúng ta ngày hôm nay thu thập được tài liệu này, nhưng mà ý chí của chúng ta là khứ trước lưu thanh.

Nếu tài liệu đó thích hợp với thanh giới mà ta mong muốn thì luôn luôn những phần đó hỗ trợ cho chúng ta tiến lên. Còn nếu chúng ta được thanh nhẹ hơn thì những phần đó không có lưu luyến trong tâm thức của chúng ta được. Cho nên để những tài liệu đầy đủ đó để cho các bạn Vô Vi khắp năm châu mượn nó mà thử tâm và thử pháp, thấy rằng đường đi của chúng ta có minh chánh hay là không, chứ không phải kêu các bạn ỷ lại nơi đó rồi quên tự lực thăng hoa của chính các bạn.

Sự nhu cầu cần thiết là tự tu tự tiến, rút cuộc mọi người phải có cái ý chí tự tu tự tiến mới mong tương lai sẽ đóng góp một phần lớn để khai triển trong chiều hướng siêu văn minh của cả Càn Khôn Vũ Trụ.

Cho nên loài người rất quý báu, vạn linh rất quý báu, đang chuyển tiến từ giai đoạn một. Sự hung ác cũng

như sự thiện lành hiển hiện trước mắt của chúng ta cũng đã và đang học hỏi và tiến hóa, thay đổi, thay đổi.

Vật chất đã thể hiện cho chúng ta thấy càng ngày càng tinh vi hơn, thì tâm linh của chúng ta càng ngày càng chịu tu thì sẽ đạt được sự sáng suốt hơn. Lòng thành hướng thượng của chúng ta trở về nguồn cội, chúng ta nhìn nhận rằng chúng ta đã có sự cấu trúc siêu nhiên mà có cơ hình tại thế gian; thì khi chúng ta rời khỏi cơ hình này chúng ta thật sự trở về cõi vô hình, mà cõi đó là cõi đời đời bất diệt, đó là nguồn cội.

Trên Trời có Cha Mẹ, có nơi trú ẩn, có việc làm và học hỏi đời đời tiến hóa. Cho nên mọi người chúng ta phải đi cái giai đoạn đầu cho kỳ được, mới bước vào thanh tịnh thực hành Pháp Lý, lập lại trật tự, bước vào thanh tịnh, lúc đó mới kêu bằng sáng suốt. Từ giai đoạn một

mà các bạn đã vượt qua rồi, các cái sự sáng suốt đó nó sẽ liên tục cởi mở cho các bạn tiến hóa ở tương lai. Các bạn không nên lo rằng tới đó rồi tôi làm sao? Nếu tôi tu tới đó rồi ông Tám ông chết đi thì tôi làm sao, ai giúp tôi? Cái đó là cái quê mùa và tằm tối, không nên nghĩ điều đó.

Ngày hôm nay chúng ta nhiều câu hỏi trong đầu óc: “làm sao?” cha mẹ tôi sinh ra, lớn lên tôi phải làm sao? Nhưng mà những chuyện các bạn dự trù thì không thành, mà những chuyện bất ngờ đã đến với các bạn. Các bạn đã sống trong cảnh duyên nợ tại trần, đã xây dựng trong kích động và phản động, và nung nấu được cái dũng trí tự thức và tự tiến để bước vào thêm tu học, mới thấy rõ mỗi mỗi đều có sắp đặt ở bên trong của chúng ta. Chúng ta phải tận dụng khả năng để khai mở cái sự sáng suốt đó mà không động chạm bất cứ một ai ở bên ngoài, chúng ta đi con đường

chúng ta phải đi mà thôi.

Cho nên bạn bè hằng tuần gặp nhau, trao đổi với nhau, lý luận này, lý luận kia, lý luận nọ, để mưu tìm một sự thanh thản, cởi mở, hòa đồng hơn nữa; tha thứ cho nhau và thương yêu xây dựng. Cho nên những người Vô Vi đã thực hành và đạt được sự cởi mở trong cái nẻo học thần kinh của khối óc thì càng ngày các bạn sẽ được ngắn gọn hơn và tinh vi hơn.

Có nhiều người trước kia nghe băng qua những lời thuyết giảng của tôi cảm thấy bức bối, nhưng lần lần thực hành rồi mới thấy rằng đường đi phải đi như vậy mới là đúng. Nếu chúng ta còn chần chờ ỷ lại thì chúng ta sẽ sa vào trong sự yếu hèn và không tự chủ. Cho nên mọi người thôn thức và nôn nức phải tự đi, nức lòng cởi mở khai triển, đi trở về trong cõi thanh nhẹ.

Hạng nhất là những người tuổi tác cao, xem lại ta ở

đây được bao lâu mà nuôi dưỡng sự trì trệ tranh chấp để làm gì! Khi chúng ta ý thức được điều này chúng ta lại càng khép mình hơn, giữ phần thanh tịnh, nuôi dưỡng dũng chí trong thanh tịnh, để tiến trong lễ tiến hiện hành.

Chúng ta đã chứng minh cảnh trời đều thanh nhẹ, mây mưa đều thanh nhẹ nhưng mà phải hành sự làm việc. Mây có tụ có tan, có mưa có nắng, có tứ quý mới có sự tiến hóa của vạn linh trên mặt đất. Thì tâm linh của chúng ta cũng vậy, nếu chúng ta hướng thượng thì nó cũng trở mầm khai hoa, tiến hóa tới vô cùng để dâng cho những vị kính yêu mà chúng ta từng mong ước.

Các bạn, mọi người đều có một căn cội rõ rệt, có một vị ân sư lãnh đạo tinh thần ở bên trên, tùy theo trình độ; kẻ muốn theo Phật, người muốn theo Tiên, kẻ muốn

theo Thần Thánh, đều có trật tự thẳng hoa. Cho nên có người thích nghe chuyện ma, có người thích nghe chuyện Phật, có người thích nghe những chuyện ảo thuật huyền bí.

Đó, đều do trình độ của mọi người. Các bạn chung thiên như thế này nhưng mỗi người mỗi ý chí khác nhau, trình độ khác nhau nhưng rốt cuộc cũng phải quy Không. Dưới mắt phàm chúng ta thấy ngoài đường xe cộ chạy nhiều hiệu khác nhau, nhưng mà rốt cuộc cũng quy về một mối là giải thoát, mục đích giải thoát. Các sông ngòi phải quy về biển cả, rốt cuộc cũng là quy một.

Cho nên mọi người chúng ta bằng lòng tu, bước vào tu, tham thiên là thấy rõ cái cơ quy nhất lần lượt về với tâm thức của chính chúng ta. Người tu Vô Vi cố gắng tu rồi không có dị biệt giữa con người và con người,

luôn luôn ôn dịu (ôn hòa, êm dịu), tha thứ và thương yêu, chứ không dùng sự thương yêu của đôi môi rồi chấp lẫn nhau.

Cho nên cảnh vợ chồng, đối chất lẫn nhau, kích động lẫn nhau trong cái éo le, bắt buộc tình cảnh, phân chia kẻ này người nọ trong cái ý chí ganh ghét bất hòa, để chi? Để tự thức tâm. Mọi người đều có những sự phật lòng ở bên trong mà không sao tỏa hết với trần gian. Cho nên đến lúc chúng ta tu thiền rồi chúng ta mới đặt nặng cái hạnh hy sinh cao cả để bỏ cái tánh hư tật xấu.

Tánh ghen ghét là tánh hèn mọn, không có sự thanh thoát nổi và không có sang trọng. Chúng ta phải cố gắng từ chối cái bản chất đó. Bản chất đó không đem lại sự cởi mở, an vui cho tâm hồn; nhưng mà ngược lại là trói buộc tâm hồn trong sự làm than, vô nhân đạo. Cho nên giữa con người và con người phải

tha thứ trước mới thương yêu sau. Cho nên tình đời, hiểu thương yêu mà không biết tha thứ thì con người chỉ tạo ghen và tạo khùng cho chính mình mà thôi. Đặt lý này lẽ nọ trong sự nông cạn, không cởi mở, không hiểu chiều sâu của mọi sự việc, đâm ra lao mình vào chỗ thế kẹt mà thôi.

Cho nên chúng ta nuôi dưỡng ý chí tình thương và đạo đức, thì đối với đồng loại chúng ta phải tha thứ. Nhất thiết quyền tối hậu tha thứ là quyền của chính mọi hành giả Vô Vi. Chúng ta học nhẫn học hòa trong ý chí tha thứ và thương yêu, thì càng ngày cảm thấy tâm thân của chính ta sẽ được an lạc hơn. Nếu các bạn còn dụng ý chí tranh chấp hơn thua, so đo thì các bạn thấy rằng các bạn đã tự trói buộc từ bao nhiêu kiếp. “Việc này tôi không tha thứ được, việc kia tôi không tha thứ được...” thì làm sao các bạn tiến thân?

Giậm chân tại chỗ, tiến tới một bước lùi ba bước vì sự mê chấp bất chánh mà thôi. Mọi người chúng ta xuống thế gian học có chữ Nhẫn, đến ngày hôm nay đã bất thành, cho nên chúng ta mới hướng về con đường tu học để tìm giá trị của sự nhẫn hòa trong khả năng của chính chúng ta.

Thì ngày hôm nay đã nhiều lần tôi nhắc nhở các bạn nhưng mà các bạn, rồi đây lần lượt sẽ nghiên cứu sâu rộng hơn, và công hiến những cái ý lời tốt đẹp hơn những cái gì mà tôi đã thực hành và tìm hiểu. Những cái gì tôi đã thực hành và tìm hiểu chưa phải là tuyệt đối nhưng mà khuyến khích sự tiến chung giữa tôi và các bạn. Cho nên chúng ta mong rằng mỗi ngày chúng ta mỗi tu thì mỗi đồng tiến, mỗi chung đóng góp một sự thanh tịnh, cởi mở hơn, văn minh hơn, tốt đẹp hơn.

Nhiều bạn tuổi trẻ bước vào Vô Vi cố gắng tu để tìm

giá trị của sự thanh tịnh và sáng suốt, thì những bạn đó luôn luôn cố gắng và chắc chắn sẽ đem lại những chuyện hay ho, tốt đẹp để công hiến cho người đi trước nếu họ còn trì trệ. Hai bên phải tương giao, mền cảm trao đổi thì mới thấy rõ giá trị đóng góp là vô cùng.

Chứ hằng tuần chúng ta, các thiền đường ở thế giới đều có sự trao đổi trong tinh thần xây dựng giữa bạn đạo và bạn đạo. Biết được cũng nói, không biết cũng nói; nhưng mà khi bàn bạc rồi nó lại cởi mở cho chung, thì mới thấy cái tình thâm huynh đệ của chúng ta không phải ở cõi này. Chúng ta đã có chung sống từ lâu bao nhiêu kiếp, ngày nay cái duyên tái ngộ, mừng vui huynh đệ ngồi xích nhau trong lời xây dựng; tuy kích bác nhưng mà xây dựng trong cởi mở, để chi?

Để chứng minh sự thanh tịnh chúng ta đã đạt đến đâu, để kiểm chứng rõ mỗi tâm linh có cơ hội tiến trong

thanh tịnh hay là không. Luôn luôn chúng ta nói thanh tịnh, thanh tịnh, thanh tịnh..., mà nhiều người cũng vẫn thắc mắc thanh tịnh là gì? không hiểu thanh tịnh là gì!

Chúng ta hướng thượng làm Pháp Luân Thường Chuyển là chúng ta đem tất cả cái nguyên ý của thanh giới giáng lâm, và hòa tan trong mọi giới trong cái cơ của chúng ta, để đi tới đồng nhất, kêu bằng tịnh. Đó! Cho nên mỗi mỗi các bạn làm Pháp Luân Thường Chuyển, đi càng sâu thì cái giới thanh tịnh, sáng suốt đó nó sẽ chuyển hóa tới càng sâu hơn, và càng ngày càng mở, quy tụ lên trung tim bộ đầu, hòa hợp với cả Càn Khôn Vũ Trụ mới tiến về đại định được.

Các bạn đạt được đại định thì đạt được đại giác. Cái thức hồi sinh vô cùng mà chúng ta không còn bị lệ thuộc nữa. Đó, ngày đêm vui lây với cả Càn

Khôn Vũ Trụ, chấp nhận phong ba bão táp tiến hóa không ngừng nghỉ thì trình độ phải gia tăng thanh nhẹ hơn.

Cho nên trước kia có nhiều bạn nghe đạo không vô, tu một hồi nghe vô. Và những vị đã đạt được sự thanh điển rút ngay trung tim bộ đầu, người lại phổ biến những văn thư tốt đẹp, những lời nói thanh thoát, những gương mặt sáng ngời để ảnh hưởng bạn đạo ở xung quanh.

Cho nên càng tu chúng ta lại thấy rằng cái vườn hạnh của nhóm Vô Vi càng ngày càng được tốt đẹp và sống động hơn. Những gương lành và hạnh hy sinh của các bạn thương yêu và giúp đỡ những người lầm đường lạc lối chung hợp, chung nghiên cứu để tìm ra một đường lối cho những người đang lâm nạn, đó là một điều cao quý.

Đó là đúng theo đường lối thực hiện tình thương và đạo đức. Anh em đồng bàn bạc; chị em vui bàn và để bỏ những sự mê chấp có thể tai hại tới gia cang phần hồn, thì là một điều cao quý của xã hội. Tìm hiểu siêu năng của mọi cá nhân để tận dụng nguyên ý tha thứ và thương yêu trong tinh thần cởi mở. Càng dày công giúp đỡ được một gia đình qua tai nạn, bỏ những sự dị biệt tranh chấp trong nội tâm thì mọi người đều mừng.

Không phải ăn bánh mới mừng nhưng mà làm được gia đình, khuyên giải cho một gia đình vui mở, hòa hợp, ý thức cái phải quấy của chính họ để họ được tiến thân, chứ chúng ta không có thụ lợi. Đã nói: “Ông tu ông đắc, bà tu bà đắc”, chúng ta đâu có lợi, đâu có phải bán đạo ăn đâu! Mỗi người chúng ta hành rồi đạt được đến đâu nói đến đó và khuyên người lo tu lo sửa, để trở về với khả năng sẵn có của chính họ, chứ chúng

ta không phải bán cái khả năng của họ mà ăn được.

Cho nên trên đường tu chúng ta không nên thêm và không nên bớt, khả năng được đến đâu nói đến đó. Cho nên nhiều người đã thêm nhiều quá, thêm những cảnh thiêng liêng để che mờ mắt những người hành giả tại thế gian, đó là một đại tội. Cho nên tôi khuyên các bạn không nên. Được đến đâu nói đến đó, thực hành trong chơn ý của các bạn. Các bạn đã biết rằng các bạn đã may mắn được thấy cảnh này, cảnh kia, cảnh nọ là để các bạn thức tâm và học, tiếp tục học và tiến tới thêm; chớ không phải nói rồi thêm rật thêm, làm cho những người khác hoang mang, trì trệ vì ta.

Cho nên cái phương hành của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí nó đầy đủ. Đã nói Pháp Lý là nói năng đâu đó nó đứng đắn, có lý do rõ rệt. Vô Vi là luôn luôn ở trong thức bất động, không không, không động,

trong cái thể thanh tịnh. Khoa học diễn tiến trong đầu óc của chúng ta từ giai đoạn này tới giai đoạn kia, chúng ta thấy rõ: sự sáng suốt của Khoa Học Huyền Bí là ở thể gian mắt phàm không thấy, mà trong tâm thức của chúng ta đã nói ngắn gọn là “sự thấy nó thấy cái thấy”.

Cho nên nhiều bạn ngồi nói thao thao bất tuyệt mà nói rằng: “Không biết chuyện này tôi hiểu không mà tôi nói”. Nhưng mà cái gì cho tôi được nói? Đó là cái huyền bí. Từ cái tâm tối của tôi mà tôi có thể diễn tả sự sáng suốt, mọi người thông cảm, và mọi người nắm đó đồng đi để tiến tới sự thanh nhẹ của nội tâm, và buông bỏ tất cả những sự mê chấp, mới thấy rõ Phật pháp là thanh tịnh. Cho nên chúng ta phải hành; không hành không bao giờ có.

Bộ đầu các bạn không có khai triển, chấn động lực

không có tương đồng với bên ngoài thì luôn luôn nóng này và bực bội. Cho nên những người chưa tu, bước vào nghe một hai câu thấy nghịch là vì bộ đầu của họ không mở thì thức hòa đồng không có. Nếu các bạn áp dụng được Soi Hồn rồi, các bạn thấy càng ngày càng mở. Lỗi tai các bạn không có còn nghe tiếng ô ô, rồi các bạn mới thấy là tôi đã có phần thanh tịnh. Lúc đó mới thích triết lý thanh nhẹ và hướng về thanh nhẹ.

Các bạn được làm Pháp Luân Thường Chuyển thì khứ trước lưu thanh, ngũ tạng của các bạn càng ngày lại càng nhẹ nhõm; sự ăn uống mê say xa xưa lại dẹp bỏ, muốn tìm những cái thực phẩm thanh nhẹ để độ thân hàng ngày, thay vì rước ô trước và bận rộn.

Cho nên cái phương thiên là một phương hữu ích do hành giả phải ý thức rõ trước khi tu. Phải rõ rệt tại sao tôi niệm Nam Mô A Di Đà Phật? Tại sao tôi Soi Hồn?

tại sao tôi Pháp Luân? tại sao tôi Thiên Định?

Phải hiểu, hiểu cho kỳ được, hiểu cho thấu triệt trước khi hành. Cho nên tôi đã thường nói cái ý thấp thiên, thô thiên nhất là **Nam** là lửa, đó, để cho các bạn mới vô được biết. Nói tiếng “Nam...” nó trụ ngay trung tim chân mày. Mà nói tiếng “Một...” cái âm thanh nó khác rồi. Đó... sự khai triển ở bên trong là sự thanh tịnh của trần động lực âm thanh các bạn. Các bạn có thể chứng minh cái dung điểm khai triển trên bộ đầu các bạn.

Rồi “**Mô**...” là không khí, nói chữ không mà có đó, trong không mà có đó. “Mô...” thì trung tim bộ đầu, cuối cùng trụ ngay trung tim bộ đầu, mà chúng ta nói “Hai” nó không có thể đi được.

“**A**...” là nó trụ ngay trung tim trái thận, cái luân xa đó, mà nói “Ba” nó không có chạy xuống chỗ trái cật

được.

“**Di...**” ngay trước ngực, trung tim trước ngực. “Di...” nó tập trung Tinh, Khí, Thần. Nói “Di...” rằng kê rằng là nó trụ ngay chỗ đó, và nó liên hệ với trung tim. Đó! Còn chúng ta nói “Bốn”, đó, hay là “ba, ba..” rồi “bốn...” nó cũng không, không có trụ ngay trung tim được. Đó! “Một, hai, ba, bốn...” nó cũng không trụ được. Ồ, nói “Di...” nó mới ghi ngay vào chỗ đó.

“**Đà...**” đó, “ấy sắc vàng bao trùm khắp cả”, là linh cảm, sự hòa hợp ở bên ngoài. Đó. “Di...” là cái chân động nó phát quang ra bên ngoài, rền cả càn khôn tiểu thiên địa này, là lỗ chân lông nó phát quang ra, thì liên hệ với Càn Khôn Vũ Trụ.

“**Phật...**”, mà các bạn nói: “một, hai, ba, bốn, năm...”, nó không, nó không có trụ chỗ nào hết. Mà “Nam Mô A Di... Đà.....” nó chạy vòng quanh. “Phật...” trụ ngay

chỗ cái lỗ rún, tứ hải quy gia.

Trước khi chúng ta ra đời là đã có tất cả những cái gì sẽ hỗ trợ chúng ta. Chúng ta hiểu được cái nguyên ý của đầu đề chúng ta mới bước vào tu học được. Nguyên ý đầu đề bất minh mà cứ đâm đầu nói Nam Mô A Di Đà Phật, rồi trong này cái tâm động loạn: lợi dụng có, ý lại có, rồi nó phổ biến theo lợi dụng và phổ biến theo ý lại. Nằm trong nguyên ý của Nam Mô A Di Đà Phật là thực tiễn theo cái khoa học, một cái cơ năng trung tâm trọng yếu của cái Tiểu Thiên Địa này. Rồi cái tâm chúng ta mới đi đến cái hòa hợp bình đẳng, ổn định thanh nhẹ, rồi chúng ta mới hiểu:

Nam thập phương nam lữa Bính Đinh

Mô chỉ rõ vật vô hình

A Nhâm Quý gồm thấu nơi thặng

Di giữ bền ba báu linh Tinh, Khí, Thần

Đà ấy sắc vàng bao trùm khắp cả

Phật hay thanh tịnh ở nơi mình.

Trình độ càng ngày càng cao nó càng diễn tả sâu rộng hơn, cởi mở hơn, sáng suốt hơn, ổn định hơn. Nhưng mà những người mới thì phải hiểu: dụng cái tạm mà xây cái Thức ở bên trong, chỉ rõ đường lối mạch lạc để chúng ta thực hành. Cho nên vô niệm Nam Mô A Di Đà Phật không hiểu đầu đuôi gì hết cũng đâm đầu niệm thì tạo động thêm chứ không có ích. Phải hiểu cho rõ, cho rành!

Cho nên những người mới tu thì biết cái **Soi Hồn** và làm **Chiếu Minh** là đem cái nguyên ý thanh tịnh của cả Càn Khôn Vũ Trụ vô giải tỏa sự động loạn trong nội tạng của chúng ta.

Soi Hồn thì để khứ trực, chấn động lực nó càng ngày càng gia tăng thì cái trực mà đã áp đảo từ ngoại cảnh,

kích động và phản động hàng ngày nó phải rời khỏi khối óc của chúng ta.

Và chúng ta làm Pháp Luân Chiếu Minh thì để giải trực trong nội tạng của chúng ta. Thì lần lần mới thấy rằng chính ta là người có thể tạo cho ta được yên ổn và thanh nhẹ. Từ đó làm một thời gian sáu tháng chúng ta sẽ thấy rõ chính ta là người có trách nhiệm đối với Tiểu Thiên Địa này, đối với thể xác này.

Càng hiểu được trách nhiệm càng tu thiền, đến lúc chúng ta ngồi được thiền, cảm thấy thích thiền chúng ta mới thiền, thì tiếp tục làm Pháp Luân Thường Chuyển không khó khăn. Soi Hồn biết thì Pháp Luân Thường Chuyển nó thường trực xuất phát lên trên bộ đầu, càng ngày càng đi tới chỗ sáng suốt, nhắm mắt tắt đèn thấy ánh sáng rõ rệt.

Cho nên kỹ thuật tu học không phải là rườm rà đòi hỏi rất nhiều mà đi tới chỗ sai lạc. Nhiều bạn muốn biết rất nhiều tài liệu nhưng mà không hành được, vì biết quá nhiều, cái nào thấy cũng hay, cái nào tôi cũng muốn rút cuộc tôi làm được cái gì? Cũng như các bạn vô tiệm, đi shopping, các bạn vô thấy cái nào cũng đẹp, hỏi chớ các bạn chứa được bao nhiêu, muốn mua được bao nhiêu? Cho nên mua những cái cần thiết mà thôi! Thì cái cần thiết là cái lúc ban đầu bước vào môn pháp là cần thiết.

Cho nên Vô Vi hành đạo chớ không giành đạo là vậy. Cho nên cái phương pháp Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp này là phải thực hành, chứ không biết nói gì hơn. Thực hành để thấy rõ cái đầu tiên là sức khỏe. Và sức khỏe đạt được thì nhiên hậu tâm linh sẽ dồi dào và sáng suốt. Cho nên tôi khuyên các bạn nên đi giai đoạn đầu cho rành mạch, đừng đi quá chớn mà rất

cuộc chỉ có thụt lùi và bỏ đường lối tu học mà thôi. Cho nên tôi rất quý những người tu, vì tôi trước kia cũng nghịch ngợm, mà ngày hôm nay ý thức được cái sự tu bổ, sửa chữa sự khiếm khuyết của chính mình là quan trọng, cho nên giữ lấy mà tu.

Cho nên chúng ta hôm nay có được cơ hội chung thiên vui vẻ trong thanh tịnh, thì chúng ta mong muốn rằng, sau những thời thanh tịnh này tôi sẽ đóng góp cho những người động loạn. Mà đóng góp người động loạn, tôi không hiểu kỹ thuật đóng góp thì tôi dẫn người ta đi tới chỗ sai. Cho nên ở bên trên tôi mới lược thuật cái sơ khởi trật tự; các bạn noi theo đó mà truyền cảm cho những người mới tu. Và mỗi người chúng ta phải làm việc này, thì nhiên hậu mới thật sự trao cái pháp cho những người chưa biết hành pháp.

Kỹ thuật tu học cần thiết, chúng ta phải hành đúng mới

trao đúng. Chúng ta hành sai thì sẽ tai hại cho những người kế tiếp. Cho nên tôi nói các bạn học được bao nhiêu nói bấy nhiêu đủ rồi, không nên nói thêm, chẳng cần nói bớt, vì chúng ta không phải mua bán mà đi lòn thiên hạ, không! Chúng ta thực hành đóng góp cho ta, và những cái gì ta đạt được, thành quả được, nói cho thiên hạ là đủ rồi.

Cho nên con đường đi về Nguồn Cội là con đường thăm thăm xa xôi; chúng ta mới chứng minh làm sao, tại sao chúng ta khao khát phải trở về nguồn cội. Vì chúng ta đã mang cái xác phàm mà hôi thúi, không phải trong lành mấy đâu. Không có ai mà trong lành đâu, luôn luôn ở trong sự tranh chấp, trì trệ, chậm tiến, giới hạn, đó! Mà nếu chúng ta chịu tu rồi nó cởi mở ra, thích ứng hơn, nhưng mà cũng còn thấy sự trì trệ luôn luôn.

Còn mang xác phàm là còn tà khí, còn ăn uống là còn tà khí, chúng ta phải hiểu điều này. Cho nên chúng ta nên chê ta và sửa ta, xây dựng cho ta đi tới thanh nhẹ. Không nên khen ta và chê người khác. Khen ta và chê người khác là một đại tội của người tu; bất minh không bao giờ tiến triển nổi. Càng chê người thì càng đi xuống chứ không được đi lên. Mà càng hòa đồng cởi mở, xây dựng, tha thứ thương yêu thì càng được học và càng tiến.

Tôi nhắc hoài, nhắc mãi... Nhiều bạn tự cao: nói mình cao, nói mình hay, nói mình giỏi, đó! rồi đả phá người khác. Cái điều này là điều không đúng, và nguy hiểm cho tâm linh, không tiến triển. Cho nên phải hiểu rõ cái đường lối tu học của chúng ta là hạ mình, dẹp tự ái, khai kinh mạch để mở thức hòa đồng, và học hỏi mãi mãi, học hỏi đến vô cùng. Cho nên mỗi mỗi xung quanh ta đều đã, đang giáo dục chúng ta. Chúng ta

không có khả năng giáo dục người khác, nhưng mà chúng ta có khả năng học để tiến hóa, sống trong lẽ sống rõ rệt và sáng suốt. Không nuôi dưỡng mê chấp bất chánh mà tạo khờ và tạo ngu cho chính chúng ta.

Cho hôm nay là buổi thiền chung có sự hiện diện của tôi cùng các bạn ở Melbourne. Chúng ta đã vui trong đời lần đạo, và dùng ý niệm thanh tịnh trao đổi luồng thanh điện vô cùng tuyệt vời của huynh đệ, tử muội của chúng ta. Ôm lấy nhau trong thanh điện, quý nhau vô cùng để tìm lối thoát cho chung, luôn luôn đặt đại nguyện cứu khổ ban vui cho tất cả nơi nào chúng ta có thể đến.

Trước hết chúng ta phải thực hiện trong sự trong lành thanh sạch, nội tâm nội thức càng ngày càng dồi dào, sáng suốt và cởi mở.

Thành thật cảm ơn sự hiện diện của các bạn ngày hôm nay!

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên